

Kanotidrott 150 år av glädje

Föreningen för Kanot-Idrott

Föreningen för Kanot-Idrott är Sveriges äldsta kanotförening,
grundad 2 december 1900 i Stockholm.

Medlemmarna ägnar sig åt kanotsegling och paddling.

Klubbhuset ligger på Måsholmen vid
Djurgårdsbrunnsskanalens mynning i Lilla Värtan.

Kanotidrott -150 år av glädje

Förord

John MacGregor: med kanot genom Sverige 1866

Carl Smith – en svensk kanotpionjär

FKI:s första decennier

Ideellt arbete

Idrott och friluftsliv, tävling och långfärd

"... *Canoeing* i ordets egentliga bemärkelse ..."

Gustaf Nordin: Med Svea till Paris

Också ett världsrekord. Bref från Iduns

Pariskorrespondent

" När jag blir 100 år reser jag jorden runt"

FKI:s skrifter 1906, 1910 och 1925

En enquête

Måsholmen genom åren

Ur Sven Thorells fotoalbum

RC Anderson och Herman "Pligg" Lantz

Kvinnorna i föreningen

Kanoterna på Måsholmen – och i Sverige

Fritiof Santesson och Internationella Representantskapet
för Kanotidrott

Erik Boström – Boa

Kanotisten och hans tält

Föreningens tusenkonstnär

Den "segelbara paddelkanoten" idag

Bertil Forsberg var med under FKI:s 1930-tal

På långfärdssegling med segelkanoten E 22 *Mañana*

FKI:s uthamn Lilla Båtsholmen

Skutan Gamla F.K.I.:are
FKI:s tävlingar
Kanutparet som seglat 50 år ihop
FKI-Bladet hösten 1962
En kanalresa
FKI:s kappseglingar
Från blekingeka till Grådask
Två som gjorde uppehåll men återvände till Måsholmen
Tidlöst tillhåll för återfallskanotister
Bara ett sätt att segla - i en gul kanot av modell E
FKI-kanoter på Sjöhistoriska Museet
Sjön och fjället hans livselixir
Med segelkanot i Estland 2004
Alltid nära vattnet
Med IC-kanot på Måsholmen och andra platser
FKI:s första guldmedaljös i veteran-VM
Christian Poignant målar sina skärgårdsintryck
Lycka är känslan av min qajaq
Kanutkonstruktör och längeseglare
Nils-Göran Bennich-Björkman byggde en ruffad
segelkanot och tog sig runt jorden
"Måsholmen nästa" - pendling från Fjäderholmarna
Fototävling 2016
Föreningen för Kanot-Idrott - 116 år ung
Personer omnämnda i artiklarna

Förord

Det är jämnt 150 år sedan pionjären John MacGregor 1866 korsade Sverige med sin kanot Rob Roy. MacGregors resa genom landet var inledningen på en ny period för svenskt idrotts- och friluftsliv, och jubileet är en god anledning för Föreningen för Kanot-Idrott att ge ut en liten skrift.

Det var inom Föreningen för Kanot-Idrott som modern kanotidrott först tog form i Sverige. FKI är Sveriges äldsta kanotförening, och en av de få föreningar där seglare och paddlare fortsätter att vara aktiva under samma tak, precis så som det var när föreningen grundades år 1900. Tyngdpunkten har skiftat genom åren; för närvarande överväger paddlingen, men för det mesta har kanotseglingen dominerat föreningens aktiviteter.

Det händer mycket i en förening på 116 år. Denna skrift gör inga anspråk på att vara heltäckande, men bjuder på några nedslag genom åren. I FKI:s utveckling får vi också bitar av svensk kanotidrott genom ett sekel.

Vi får möta *sportskvinnor* och *campingmän*, Parisresenären Gustaf Nordin, längeseglaren Nils-Göran Bennich-Björkman,

världsmästaren Tussi Lovén och många andra personligheter ur föreningens historia.

Det finns mycket material att ösa ur. FKI har gett ut flera egna skrifter, och 1974 donerades fem hyllmeter dokument till Stockholms stadsarkiv. Även materialet till den opublicerade 90-/100-årsskriften av Folke Freund och Ditte Hedrenius innehåller många godbitar ur föreningens historia. En utmaning för framtiden blir att bevara minnen från den tidiga digitala eran, där vi nu befinner oss.

Flera av FKI:s tidiga medlemmar var skickliga fotografer, och föreningen har en ordentlig bildsamling från de första åren. Helt bortsett från vad de säger om kanotutvecklingen och verksamheten i föreningen, så utgör dessa bilder en fotohistorisk skatt, oemotståndliga minnen från Sveriges egen *belle époque*. Den som är intresserad av fotohistoria tänker direkt på Jacques-Henri Lartigues charmfulla bilder från det unga 1900-talet av människor som leker med teknikens nya landvinningar – flygplan, automobiler, eller – som hos FKI – kanoter.

FKI:s tidiga skrifter gavs ut för att propagera för en ny och okänd idrott. Idag, ett sekel senare, är läget ett annat, men förhoppningsvis kan den här skriften både påminna läsaren om kanotidrottens långa historia och inspirera till nya sätt att ha glädje av sin kanot, kajak eller segelkanot. Med boken vill vi också glänta på dörren till föreningens rika arv, som var och en möts av när man kommer till Måsholmen – i den här skriften kan man stifta bekantskap med några av alla de kanotister och kanoter som passerat under ett drygt sekel.

Efter tre föregångare med samma namn var boktiteln *Kanotidrott* given, och när frågan om undertitel kom upp sade föreningens ordförande spontant: *hundrafemtio år av glädje*. Erik träffade mitt i prick. Han hade inte sett en rad

av materialet, men ordet *glädje* återkommer regelbundet ända från John MacGregor och framåt, och temat strålar ut på många håll i bilder och texter.

Det finns mycket kvar att berätta om Föreningen för Kanot-Idrott. Vi hoppas återkomma framöver i en ytterligare skrift med spännande reseskildringar och mycket annat.

Ett varmt tack till alla dem som generöst medverkat med text och bild, berättat minnen, och på andra sätt medverkat i denna skrifts tillkomst.

Calle Silfversparre har bråttom att få i kanoten, runt 1910. Ur FKI:s arkiv

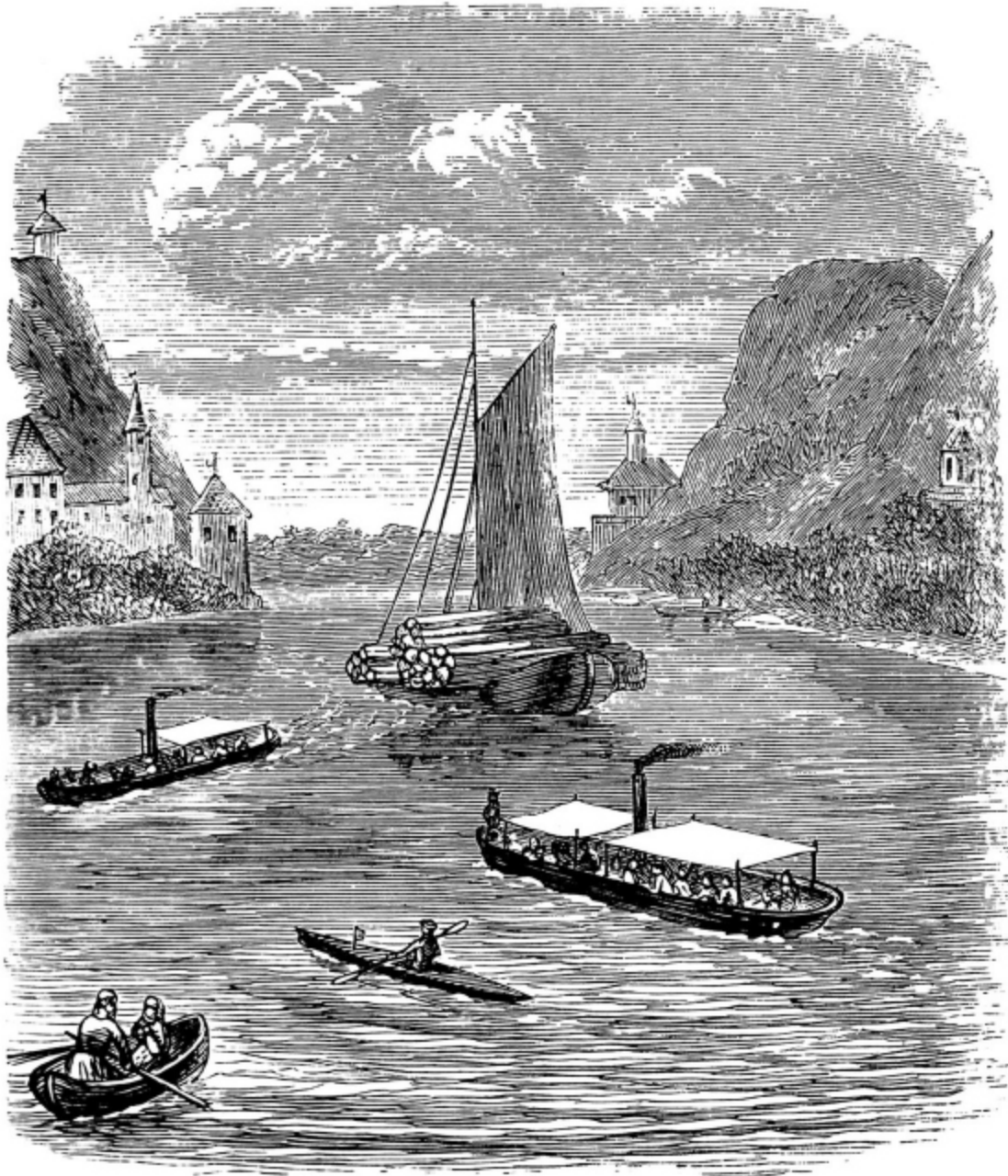
John MacGregor: med kanot genom Sverige 1866

Av Ulf Wickbom

Föreningen för Kanot-Idrott grundades 1900, men föreningen kan spåra sitt ursprung till en händelse 34 år tidigare.

"Bravo, Englishman, good voyage to you", hörde John MacGregor folk ropa omkring honom. Ofta fick han hjälp att bära kanoten Rob Roy från Hotell Rydberg vid Gustav Adolfs Torg till närmaste plats för sjösättning. Han trivdes på vattnen i den svenska huvudstaden.

En tur beskrivs så här: *"Kanalen ledde ut på landet, höga klippor, vackra villkor, badhus, ängar med lekande barn på gräset och damer som hade picnic under träden..."* Det är oklart om det är Mälarstränderna han skildrar eller trakterna kring Saltsjön.

"STOCKHOLM STEAMERS."

*Den första kanoten tar sig fram i trängseln på Stockholms vatten.
Gravören som illustrerade reseskildringen hade MacGregors blyertsskisser och
sin egen fantasi att gå efter, när han skulle skildra den fjärran nordiska
huvudstaden.*

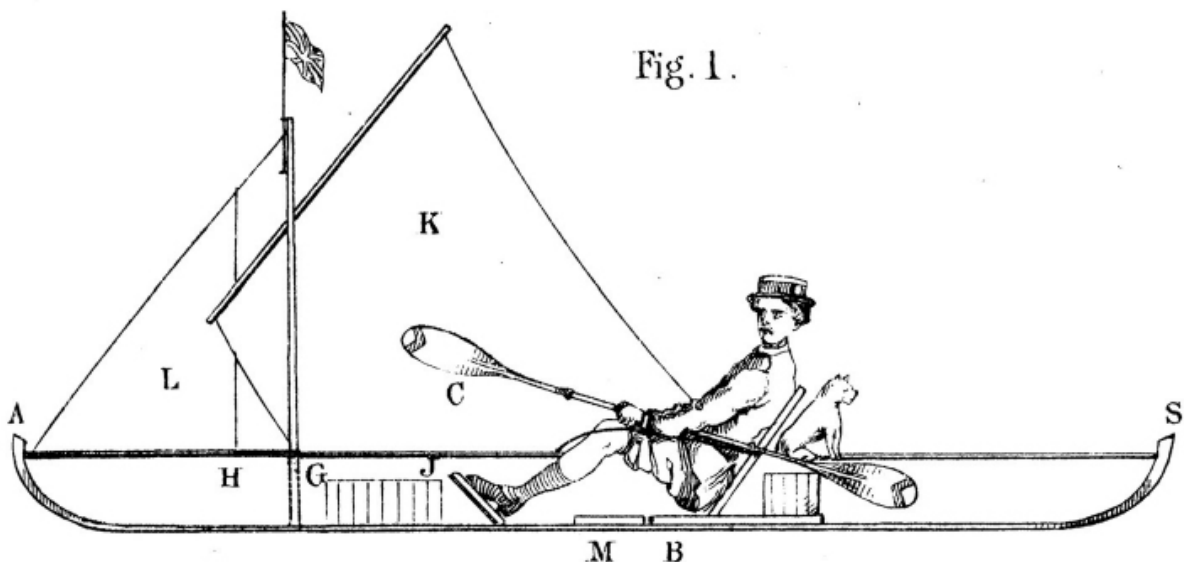
Året var 1866, samma år som den första stora industriutställningen arrangerades i Stockholm. Den nyfikne

MacGregor var förstas där och förundrades över uppfinnarnas och konstruktörernas alla nymodigheter.

Själv var John MacGregor (1825-92) pionjär som kanotbyggare. Han hade sett indianernas kanoter under en resa i USA 1858. Hans första kanot döptes till Rob Roy efter en skotsk frihetskämpe, som MacGregor räknade som avlägsen släkting. Kanoten tog honom på en lång färd på Europas sjöar och floder. Hans reserapport blev en bästsäljare. *A Thousand Miles in the Rob Roy Canoe on the Lakes and Rivers of Europe*, var den något otympliga titeln på boken som kom ut 1866.

Vid hemkomsten startade han The Canoe Club¹, för att "förbättra kanoter, främja kanotidrotten och förena kanotister." Kanoter skulle helst ha namn på R, som *Rob Roy*, *Rollo*, *Robin Hood*, *Rapid* eller *Rover*. Som nya namn föreslog han *Ranger*, *Roamer* och *Reverie*.

Medlemmarnas fruar fick medlemskap utan avgift. En av klubbens märkligare bestämmelser sade, att "gifta medlemmar bör äga simkunnighet".

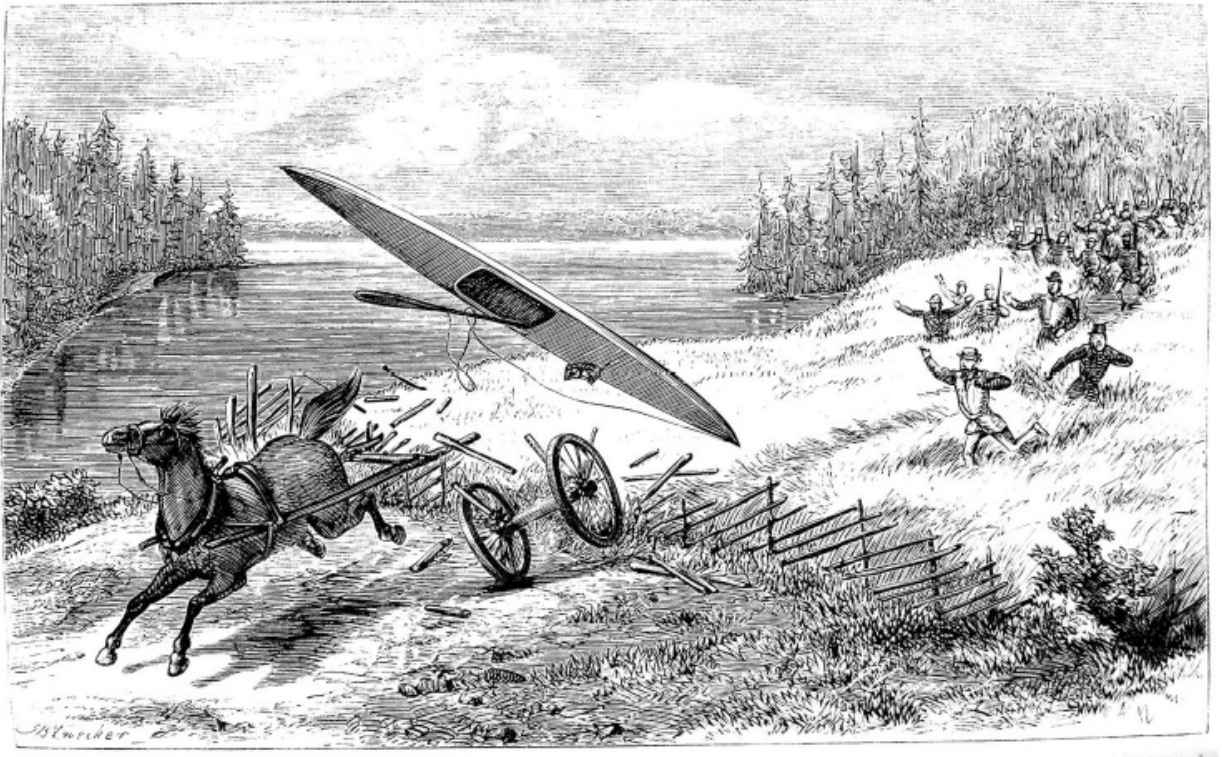
Han började också bygga Rob Roy II, som skulle *"segla stadigt, vara lättpaddlad, ligga högt i vattnet, svänga lätt och tåla hårdhänt hantering på stenar och grund och på vagnar, tåg och båtar; vara slitstark och torr, liksom bekväm och säker."*

Rob Roy II var 4.2 meter lång, byggd i ek, mahogny och cederträ och vägde ungefär 30 kilo. Riggen hade två segel.

Utrustningen var noga utprovad och minimal. Stormköket och provianten ombord vägde tillsammans 1,5 kilo. Bagage för tre månaders färd vägde inte mer än 4,5 kilo. Då ingick det medfarna band av Nya Testamentet som var med på den tidigare färden. En skeppshund inköptes men blev stulen före avfärden. Kanske lika bra det, skrev han. En viktig detalj måste nämnas: flythjälpmedlet som var en skiva i kork med måtten 23x23 cm.

MacGregor och Rob Roy tog en ångare från England till Christiania (nuvarande Oslo) och tåg till Kongsvinger. Där började seglingen och paddlingen söderut genom Värmland till Vänern, vidare genom Göta Kanal och Bråviken till Oxelösund, där kursen ställdes mot Södertälje kanal och Stockholm.

Redan det första paddeltaget på den långa färden fyllde honom med alla sanna kanotisters gemensamma glädje: *"Återigen fri, ensam, på upptäcktsfärd - allt som ligger framför mig är det okända och oprövade, men säkert fyllt av glädje (sure to be jolly)."*

Det dröjde inte länge förrän han upptäckte att sjösystemet genom Värmland avbröts av näs med svår terräng eller tät skog. På ett ställe stötte han ihop med ett militärförband som erbjöd honom skjuts med häst och vagn till nästa vatten.

Med Rob Roy på flaket råkade hästen i sken och brakar rakt in i ett staket. Vagnen och staketet blir kaffeved, men den välbyggda Rob Roy klarade sig utan en skråma. Sträck alltid kölen i ek, konstaterade MacGregor.

Det var vilda trakter med säregna människor och märkliga upplevelser som mötte MacGregor där han färdades fram. Man kan förmoda att han som författare inte tvekade att bättra på historien för att underhålla sina läsare och framhäva kanotresans tjusning. Han var en skicklig tecknare och lät även illustrationerna i boken framhäva dramatiken i upplevelserna.

När han nådde Stockholm, efter tio timmars segling och paddling om dagen, unnade MacGregor sig den civiliserade bekvämlighet som Hotell Rydberg vid Gustav Adolfs Torg kunde erbjuda. Hotellet, som hade invigts 1857, var ett inneställe för författare och berömdheter. Rob Roy fick ett eget utrymme på andra våningen och skepparen kunde sitta i baren och läsa The Times.

Efter kontinenten och Skandinavien gjorde MacGregor en färd i Mellersta Östern. När författaren Robert Louis Stevenson 1878 gav ut boken *An Inland Voyage (En sjöresa på landbacken)* handlade den om en Europa-resa i just en Rob Roykanot.

John MacGregor kan nog sägas vara den som färdades in, inte bara i Sverige, som den första moderna kanotisten.

Några böcker av John MacGregor

- *A Thousand Miles in the Rob Roy Canoe (1866)*
- *En flodfärd i Europa med kanoten Rob Roy (1867)*
- *The Voyage Alone In The Yawl "Rob Roy" (1867)*
- *The Rob Roy on the Baltic (1867)*
- *En kanotfärd i Sverige (1868)*
- *The Rob Roy on the Jordan, Nile, Red sea, & Gennesareth,&c (1869)*

MacGregors första Rob Roy-kanot finns idag att beskåda på River & Rowing Museum i Henley on Thames, sex mil väster om centrala London.

¹ 1867 kom klubben under beskydd av Edward, Prince of Wales och fick 1873 kalla sig The Royal Canoe Club. Klubben lever vidare än idag, belägen i Teddington vid Themsen cirka 15 km sydväst om centrala London.

Carl Smith - en svensk kanotpionjär

MacGregors färd genom Sverige lämnade bestående spår efter sig. Redan ett par år efter Sverigeresan köpte svensken Johan Widman kanoten *Fanny* från England. Det finns uppgifter om ett kanotsällskap vid Uppsala universitet i slutet av 1870-talet. Den svenska idrottsrörelsens fader Victor Balck lät 1880 bygga en kanot kallad *Blenda*.

Den pionjär som ändå betydde mest för att kanotsporten etablerades i Sverige var Balcks kusin, kommandörkapten Carl Smith (1843-1928). Han införskaffade sin första egna kanot 1871, och verkade sedan ända till sin död för att sprida kanotidrotten. Bland annat skrev Smith om segling i *Ny Tidning för Idrott*, den tongivande tidningen för segelsport i början av 1900-talet. Smith var även en flitig konstruktör och ritade ett stort antal kanoter och båtar; på Sjöhistoriska museet i Stockholm finns cirka 650 ritningar.

När Föreningen för Kanot-Idrott bildades 1900 engagerade sig Smith livligt i föreningen, och han kom senare att utnämnas till föreningens förste hedersledamot. Genom åren kanotade medlemmar av FKI många gånger för att besöka honom, både då han levde i Trosa och i Karlskrona.

Här följer Sven Thorells porträtt av Carl Smith från Thorells egen *Tidning om KANOTER och SMÅBÅTAR*, 1/1954.

Han kallas "den svenska kanotidrottens fader". Det var dåvarande navigationsofficeren på korvetten *Gefle*, senare kommandören Carl Smith, som år 1871 köpte sin första

kanot, och då införde den första kanoten till Sverige. Visserligen hade han tidigare hört talas om engelsmannen John MacGregors kanotfärd i Sverige år 1866 med hans *Rob Roy*, men vad det var för flytetyg hade han aldrig fått klart för sig.

Då han år 1871 befann sig på Malta träffade han en engelsk officer, som sedan flera år tillbaka var ägare till en kanot byggd på ön, där kanotbyggandet var en industri i stor skala. Han fick också adressen till en bra båtbyggare, och han beskriver sitt första möte med en kanot på följande sätt, i sin år 1910 utkomna bok *"Mina båtar och kanoter"*:

"Efter den adress, som den engelske officeren givit mig, fann jag snart bland alla båtbyggarna Georgio Cassar och hos honom fyra stycken nya kanoter byggda på spekulation. Vid åsynen av dem stod det klart för mig, att här var just den farkost, som jag länge sett hägra i mina framtidsdrömmar, och jag tillhandlade mig för 5 pund den minsta av dem alla. Cassar sade visserligen att den egentligen var avsedd för en halvvuxen gosse, men jag måste nöja mig med den, ty jag skulle taga den med mig på korvetten Gefle, och där var knappt om utrymmet. Jag provpaddlade gast i La Valettas hamn och blev så förtjust i min nya flamma, att jag döpte henne till Toto efter en flicka i Håvre, som kallades så av sina syskon, fastän hon egentligen hette Charlotte. Min första åtgärd med Toto var naturligtvis att förse henne med segel och roder. Samtidigt vidgade jag ut sitttrumsluckan, som först icke var större än på en grönlandskajak".

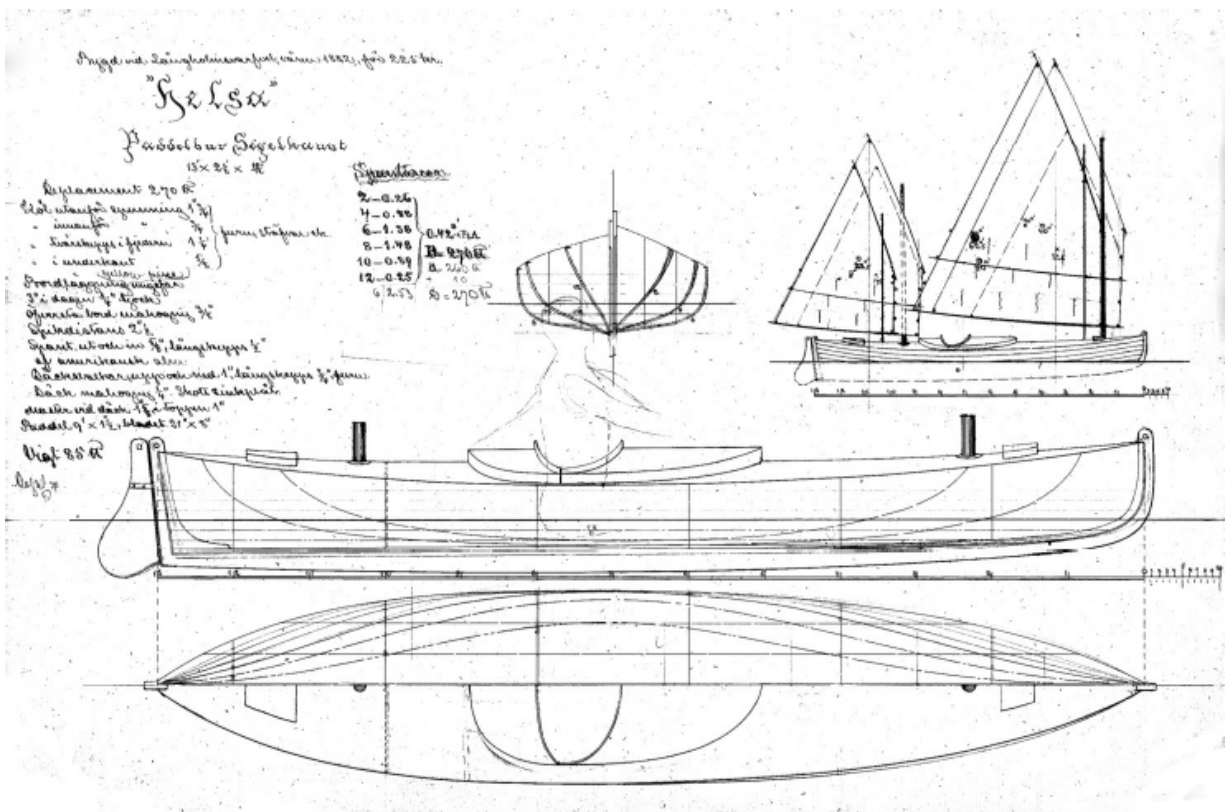

Ja, sedan undergick *Toto* många förändringar. Hon fick centerbord och under årens lopp flera olika riggar, för att år 1890 förlängas från 3.10 m i längd till 4,0 m. Bredden som från början var 65 cm blev genom förlängningen något större, genom att sidorna vid avsågningsstället måste brytas ut något för att få jämn tur på relingslinjen.

År 1891 fick Carl Smith kommendering till Stockholm, och då han inte hade möjlighet att få *Toto* med sig då han reste, sålde han henne till en spekulant. Men han hade flera kanoter samtidigt med *Toto*, så han var i alla fall inte utan kanot. På alla sina sjökommenderingar hade han kanot med sig, och han hade således tillfälle att företaga paddel- och segelturer på många olika vatten i Sverige och i utlandet.

De flesta av de 27 kanoter och båtar han ägde t. o. m. 1910 voro kanoter, men då han levde ytterligare 18 år översteg hans innehav av kanoter och båtar över 30 under hans livstid. Men Carl Smith var icke endast kanot- och båtägare. Han ritade massor av kanoter och båtar, var oerhört flitig skribent i hithörande frågor, så jag tror inte att jag säger för mycket om hans "litterära" produktion, då jag uppskattar den till flera kilometer spaltlängder. Hans arbete på detta område är således mycket omfattande, och man kan icke överskatta betydelsen av den propaganda han därigenom bedrev speciellt för kanoten, såsom ett medel till avkoppling och nöje.

Ända in i sena ålderdomen företog han dagligen någon paddel- eller segeltur, och han ansåg den dagen vara förstörd, då omilda makter eller annat hindrade honom från denna avkoppling. Genom sitt intresserade och stora propagandaarbete gör han skäl för äretiteln "den svenska kanotidrottens fader".

Carl Smith publicerade 1882 i Tidning för idrott en ritning till en svensk långfärdskanot. Han lät själv bygga det första exemplaret, Helsa, på Långholmsvarvet. Helsa fick ett stort genomslag och efterföljdes av ett hundratal segelkanoter, byggda efter Smiths ritning.

Några böcker av Carl Smith

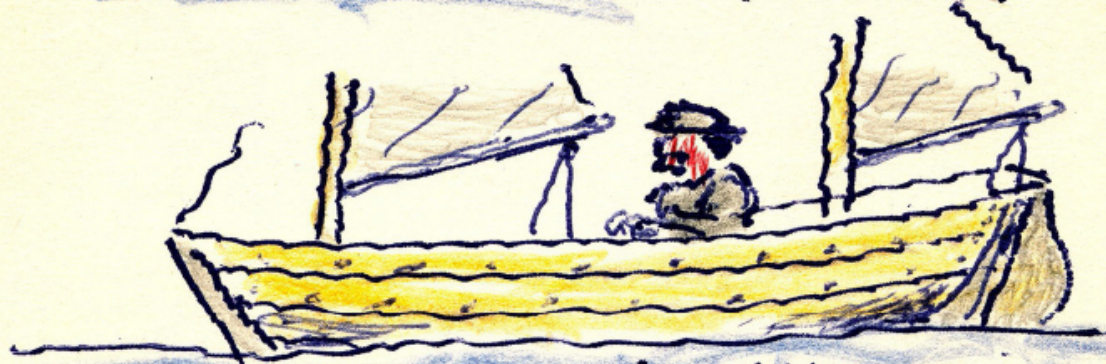
- *Om båtar och båtsegling* (1873)
- *Båtsegling, kanotsegling, simning* (1889)
- *Båtseglareordbok* (1899)
- *Sjöfolk som jag träffat* (1907)
- *Mina båtar och kanoter* (1911)

De som skapat

FKI

Eskimå Grönland

Karl Smitt Trosa

Karriem Rudberg

His Santesson

Teckningar av Calle Silfversparre, en av FKl:s tidiga medlemmar, gjorda 1957.

Erik Boström

David Rosengren

Göran Högberg

Evan Torrell

678.

FKI:s första decennier

Av Sven Sievers

Ingen av dem hade någon egen kanot, bara ett par hade suttit i en dylik farkost. Elva tonårspojkar samlades den andra december 1900 på Fleminggatan 18 och bildade en förening, som efter omröstning fick namnet Föreningen för Kanot-Idrott. Föreningens ändamål skulle bli *"att utbreda och upprätthålla intresset för kanotidrotten, för hvars fria utövande vårt på sjöar och vattendrag så rika land har stora betingelser"*. Arbetet gick raskt framåt, och den 12 maj 1901 kom man överens med Stockholms Roddförening om att få hyra in sig i det mindre av roddföreningens båda båthus vid Djurgårdsbrunnsviken.²

John Johansson Wedin med ett paddeltävlingsskrov framför FKI:s första båthus vid Djurgårdsbrunnsviken 1908. Ur Sven Thorells album.

Någon vecka senare sjösattes föreningens första kanot, B. Lindgrens *Hejsan*. Den följdes raskt av *Tärnan*, *Ellinor*, *Ajs II*, *Numa* och *Herrik*. De första kanoterna var veritabla lådor, byggda av duk på ribbstomme, någon meter breda och fyra meter långa, och försedda med loggertsegel och meterlånga svärdcenterbord.

Det var inte uppenbart om de skulle paddlas eller ros – *"det gick lika bra, eller rättare sagt lika dåligt hvilket som helst"*.

Den 1 juli 1901 hade föreningen sin första kappsegling på Höggarnsfjärden, och den 1 september var det premiär för föreningens paddlare som fick tävla mot Stockholms Roddförening på en tusenmetersbana. FKI knep både första- och andraplatserna.

1902 kom de första kanotritningarna som var signerade av H. Haglind, och även kommendör Carl Smith publicerade en ritning på en segeldukskanot. Här började den långa rad av nya kanotdesigner som gjorde de klumpiga "lådorna" till parenteser i kanoternas evolution.

Sammanhållningen i den lilla föreningen var mycket stark och på vardagskvällarna, efter lördagens arbete och om söndagarna samlades många av medlemmarna i båthuset även långt utanför kanotsäsongen.

"Efter ett rastlöst arbete med kanoterna riggning, utrustningens nedpackning etc. bar det iväg genom Djurgårdsbrunnskanalen ut på Lilla Värtan. Som kvällsbrisen vanligen var skral, och besättningarna hållre drefvo fram under segel med dragspelen suckande för ihärdiga händer än grep till paddeln, kunde det hända, att målet, oftast en obebodd holme, Lördag, i Höggarnsfjärden, nåddes först midt i natten. Dylika nattliga färder voro ej utan risk, i det att man sömnig och trött ofta råkade inslumra under kanotens sakta vaggande rörelser för att kanske väckas vid att den krängde till för någon 'körare'.

... Väl i land, gjorde man upp eld, hvarpå man företog en lätt skaffning för att därefter koja i kanoterna, i de under träden uppspända tälten eller helt enkelt på klipporna, insvept i ett par filter.

Morgonsolens varma strålar stekte aldrig länge, förr än sömn Druckna ansikten tittade ut genom tältöppningarna

eller öfver kanoternas sittrum, och därpå började ett härligt, stärkande, hela dagen fortgående friluftslif med bad, soltorkning, seglingar, omväxlande med mattillagning och skaffning i rask följd. För en frisk eftermiddagsbris satte vi slutligen kurs mot båthuset, solbrända och röda öfver hela kroppen som kokta kräftor. Vid kanalmynningen, om icke förr, tog härligheten slut, och den knogsamma paddlingen fram till båthuset började.”

Föreningen fann snabbt sin form – förutom nöjesturer på helger och korta semesterdagar, tävlades det flitigt, man arbetade fram regler för den unga sporten, och byggde naturligtvis kanoter. Bara under åren 1914-1915 nämner Sven Thorell att det inom FKI byggdes 20 kanoter, varav 17 efter hans ritningar.

1903 deltog fyra FKI-seglare i Nordiska Vattenidrottsfesten i Marstrand.

”På grund av vidriga omständigheter blef täflingen icke särdeles lyckad, men västkustborna hade dock fått någon hum om den förut för dem nästan obekanta kanotidrotten. Särdeles nöjsamt var det för oss att läsa Göteborgstidningarna dagen efter täflingen: de kallade täflingen för konst-tävling och beskrefvo lifligt huru vackert stockholmarna kunde konst-segla.”

1907 utlystes en specialpokal som skulle delas ut till den kanot som klarat sig bäst sammanlagt i en tävling om tre sjömil segling, paddlingstävlingen Djurgården rundt, samt den kombinerade paddel- och seglingstävlingen Lidingö rundt. Tyvärr blev Lidingö Runt ingen framgång. Eftersom det rädde stiltje vid starten på lördagskvällen väntade alla deltagare till klockan fyra på söndagsmorgonen innan de gav sig av. Ingen vind blåste. Tävlingen avbröts efter halva distansen.

Uppe på torkvinden bygger Sven Thorell den första kanoten efter ritningen Leda. Den färdiga kanoten köps av Gunnar Gahm. Ur Sven Thorells album.

Fotografi från en utfärd till holmen Lördag, midsommarhelgen 1903. Bilden blev ett kärt minne för deltagarna och finns i många kopior. På baksidan av den inramade förstoringen i samlingsrummet på Måsholmen har Arvid "AJS" Santesson noterat:

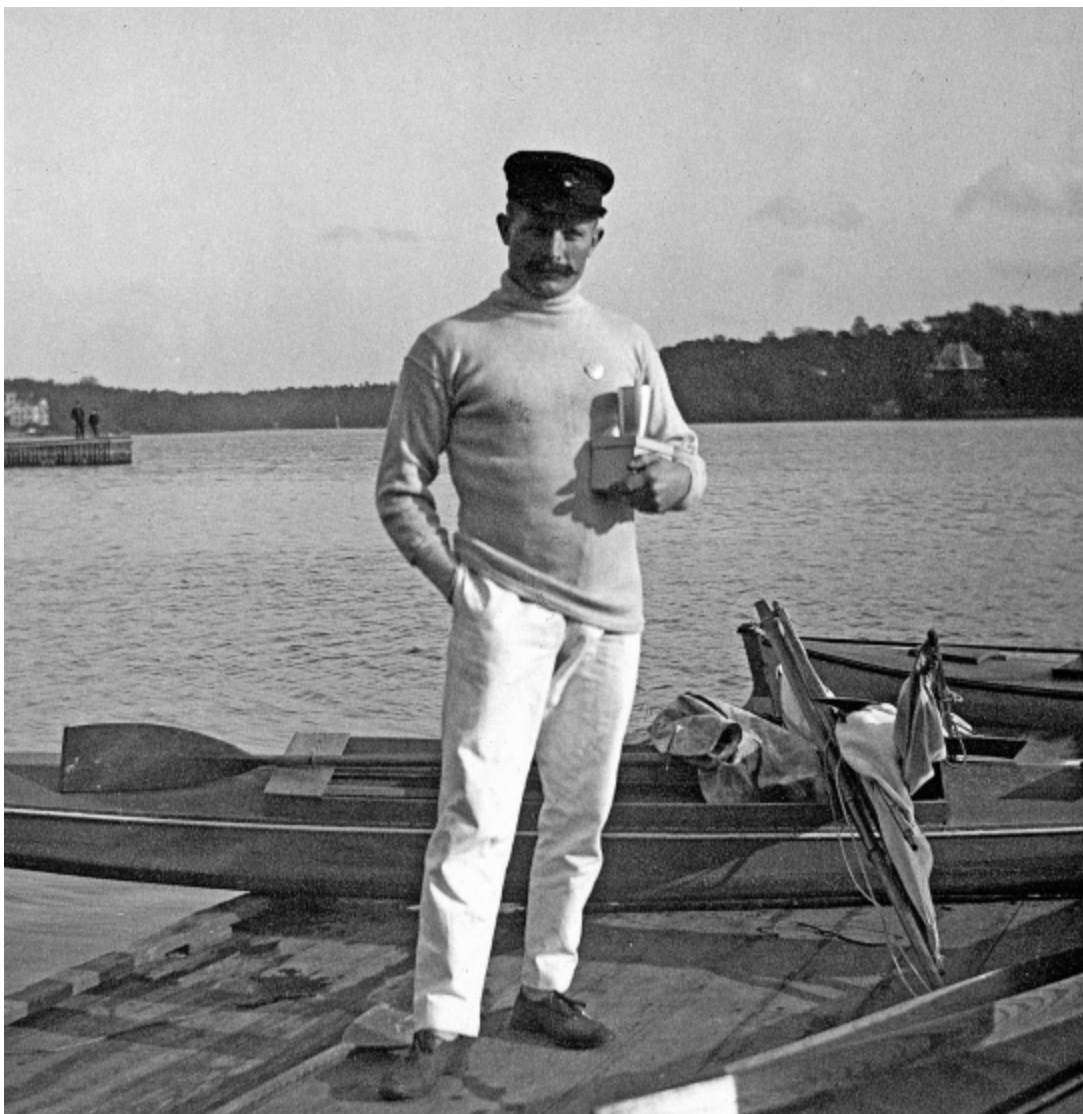
Omstående bild är tagen af Paul Svensson ("Pålle Swedisch") och föreställer FKI:are på veckoslutsutfärd år 1903, den gamla goda tiden alltså, till den kära holmen Lördag.

Deltagarna äro från vänster räknat:

1. Axel Ternström ("Senior"), 2. Hjalmar Engman ("Hjalmar von Engman"), 3. Rudolph Santesson ("Rulle"), 4. Arvid Molin ("Chalyba"), 5. Ludvig Cassel ("Cassel"), 6. Per Lemchen (Pelle Bum"), 7. C.N. Hanner (Riddaren af Paddeln"), 8. Sigrid Kröningswärd ("Krönkan"), 9. Fritiof Santesson ("Ordföranden") o FKI:s stiftare, 10. Arvid Santesson ("AJS"), 11. Richard Hansson ("Materialförvaltare") o FKI:s allt i allo den första tiden, 12. Den som tagit plåten ("Pålle Swedisch").

Alla utom No. 3 o 10 kanota nu i de sälla jaktmarkerna (Kanutparadiset) där ju de gamla Gudarna bo och som, enl. hvad en kanotist yttrat, "skänkte till oss människor Kanoten som en ersättning för det förlorade paradiset"

"AJS"

13 oktober 1907: Den förste svenske mästaren i paddling, Anders Pettersson. Hans segertid på 1500 m med den egenhändigt ritade och byggda kanoten Swithiod blev 9:08:00. Ur Sven Thorells album.

1907 fick FKI i uppdrag att anordna de första svenska mästerskapen i paddling. Anders Pettersson vann på 1500 meter. Året efter tog Sven Thorell titeln i sin egen *Nenne*, och gjorde därmed även debut som konstruktör.

En tidig regatta på Djurgårdsbrunnsviken. Ur Fritif Santessons fotoalbum.

För att inte gå sysslösa på vintrarna var många FKI:are engagerade i SSSK, Stockholms Skridskoseglarklubb³. Man anordnade dessutom simtävlingar. 1909 kom den första fototävlingen, och föreningens egen bibliotekarie ordnade efterhand eleganta album till det gemensamma biblioteket.

Skridskosegling runt 1910. Ur ett av FKI:s album.

1917 arrangerade FKI den dittills största kanottävlingen i Europa, där 45 kanoter kom till start.

Efter det första världskriget ville många medlemmar utrusta sina kanoter med motor. Styrelsen sade ifrån, att "kanoter